

Θλίψης τρόπαια

ΑΝΤΩΝΗΣ ΠΕΡΔΙΚΟΥΛΗΣ

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

(ποιήσεις γραμμένες από το 2007-2014)

Τίτλος: Θλίψης Τρόπαια
Συγγραφέας: Αντώνης Περδικούλης
Ημερομηνία Έκδοσης: Απρίλιος 2015
Ψηφιακές Εκδόσεις: <http://www.easywriter.gr>
Σελίδες: 71
Μορφή Αρχείου: PDF
Γραμματοσειρά: Calibri (Body) (12)
e-mail επικοινωνίας: antonisperdikoulis@gmail.com
Copyright 2015 © Αντώνης Περδικούλης

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιοδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, ή η μετάδοση του βιβλίου ή μέρους του με οποιοδήποτε μέσο και σε οποιαδήποτε μορφή χωρίς τη γραπτή συγκατάθεση του συγγραφέα.

Κάθε γνήσιο αντίγραφο θεωρείται ότι φέρει την υπογραφή του ποιητή

Στην ακατάλυτη μνήμη και
την αιμορροούσα νοσταλγία

« ..κι εγώ
την λύραν κτυπάω
κι ολόρθος στέκομαι
σιμά εις του μνήματός μου
τ' ανοικτόν στόμα..»

Ανδρέας Κάλβος

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΟΝ ΙΣΚΙΟ

Πίσω απ' τον ίσκιο του μεσημεριού
Κοιμάται ασάλευτο ένα δέντρο
Με τὰ απολιθωμένα του πουλιά
Καλιγώνοντας τον άνεμο
Στέκει η απάρθρευση σιωπής
Τυλιγμένη γαλάζιο φώς
Πουθενά δεν τραγουδά ένα παιδί
Όλα μια πικρή σειρήνα τρένου
Ένα απροσμάχητο παραμύθι
Μια καμπάνα εσπερινή.

ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

Πάρτε αυτό το σύννεφο από μπροστά μου
Με εμποδίζει να βαδίζω στα νερά

Ο ριγηλός καπνός του με αρρωσταίνει
Δεν έχω μάτια να δώ τον ουρανό

Μού ματώνονται οι μνήμες στις πέτρες
Με τρομάζουν φωνές απατηλά τρόπαια

Η σιωπή με χαρακώνει σα ρομφαία
Οι άφθαρτοι κάλυκες των λογισμών

Πάρτε αυτό το φαντασμένο σύννεφο
Που σκοτεινιάζει αδιάντροπα τον λύχνο μου.

Η ΜΕΡΑ ΑΠΟΔΗΜΕΙ

Η μέρα αποδημεί
Με μια κιθάρα
Ξυπνούν ανταύγειες χρυσές
Οι πόθοι
Ένας ανθός καρτερεί
Κάποιο αθώο φιλί
Ίσως στο λεοντόκαρδο βλέμμα
Του θάύματος που ψυχορραγεί
Ίσως στην τελευταία μας μέρα.

ΑΘΩΟΤΗΣ

Τα παιδιά μου
Ζωγραφίζουν πεταλούδες
Με λαμπερά φτερά
Μαθαίνουν ιστορίες
Για χρυσοκέρατα ελάφια
Τα μήλα των εσπερίδων
Την ωραία Ελένη

Δεν υποπτεύονται
Τον Ισαντί
Στη Ζάμπια που πεινά
Τη μητέρα που τρέμει κρυφά
Πίσω απ' το τζάμι
Τους λύκους που παραμονεύουν
Έξω από την πόρτα μας.

ΚΑΘΩΣ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Καθώς το καλοκαίρι
Αποδημεί αδυσώπητα
Στο αδιαπέραστο κενό
Του χρόνου
Γίνομαι αιθέρας
Χρυσός μικροσκοπικός
Αχνή πνοή ερωτική
Στων σωμάτων τη συγκομιδή.

ΟΥΤ' ΕΝΑ ΚΑΛΕΣΜΑ

Δεν υπάρχουν σχέδια εκθαμβωτικά
Γι' αυτό το καλοκαίρι
Σκυφτά πεύκα μεταναστεύουν
Ήρωες βουλιάζουν στις σκιές
Πια δεν καλοξυπνά μήτε η θάλασσα
Ούτε πουλιών κανέννας ασπασμός
Μήτε κάλεσμα μήτε αχός
Μιας φωτεινής Θεοδοσίας.

ΟΙ ΜΙΚΡΕΣ ΠΛΗΓΕΣ

Αυτές οι μικρές πληγές
Πώς μεταμορφώνονται
Σε εσπéρες περίλυπες
Οι μελωδίες της σιωπής
Εκτινάσσουν τη μνήμη
Ως το περιστήθιο τ' ουρανού
Με τα λιγνά τους δάχτυλα
Πειθήνιες κι αστραφτερές
Κι ύστερα συμφιλιώνονται
Με το μέγα πλήθος των δακρύων.

ΕΝΤΥΠΩΣΗ

Μέσα στα δέντρα
Χρυσό νερό
Κάτω απ' τα φύλλα
Χρυσή σιωπή
Γιορτή από άνοιξη
Και μουσική
Άνδρα περιστέρια
Περνούν στη σειρά
Πίνουν αστέρια
Και γιασεμιά
Όμως εντύπωση καμιά
Δεν εισβάλλει ποτέ
Στο αδειανό κεφάλι
Των αφρόνων.

ΕΝΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙ

Πώς σπαρταρά ο ήλιος μες στ' αλώνι
Μια σιωπή σταυρώνει τα πουλιά τα χείλη
Ένα ρουμπίνι η θάλασσα που αλώθηκε

Πανέμορφη ωστόσο σαν άγιο πεύκο
Με τις βελόνες της τους έρωτές της
Ένα καμίνι η θάλασσα που απλώθηκε.

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Τα πουλιά ξανάρχονται
Όπως τ' αρμυρισμένα πλοία
Σκιρτούν στο στιλπνό νερό

Στην χαρά που γίνεται νόστος
Στη νύχτα που γίνεται όρθρος
Στο κρυφό ρήμα της καρδιάς.

ΧΑΡΙΤΕΣ

Ήταν η μέρα ασάλευτη
Που την ζηλεύαν όλοι
Οι πόθοι σήκωναν πανί
Σάλπιζε ανέμου χαίτη
Στα σύννεφα ξαπόσταινα
Ωραία χελιδόνια
Αγκάλιαζαν τις χάριτες
Λίγωναν τις καρδιές μας.

ΟΤΑΝ ΟΛΑ ΥΠΟΚΛΙΘΟΥΝ

Όταν όλα υποκλιθούν στο φώς
Τα μάτια απαράλλαχτες σειρήνες
Θα υψωθούν στον ουρανό

Όνειρα θα μούνε σε ασημένια πλοία
Σα να μην κύλησε ποτέ ο χρόνος
Μόνο σιωπές από διάπυρες φωτορροές.

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ

Το φώς θα σκοτεινιάσει πάλι
Μετά την εκθαμβωτική συναστρία
Στεφανωμένο την εσπέρα

Ένα σμήνος χάλκινες φωνές
Θα εισβάλει όλο μελαγχολία
Μες στην ανεξερεύνητη σιωπή.

ΑΚΟΥ ΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Άκου τον άνεμο
Στέλνει ραπίσματα
Ωραίους χαιρετισμούς
Μες στ' ασπροσύννεφα
Κλέβει απ' τη θάλασσα
Το εράσμιο φώς
Σαν την ψυχή
Σε χλόη απάτητη
Ανθοφορεί
Στη μέρα λιάζεται
Τον στέλνει ο θάνατος
Πουλί στα δέντρα.

ΠΑΛΙ ΜΕΣ ΣΤ' ΟΝΕΙΡΟ

Πάλι μες στ' όνειρό μου υψώθηκαν αλαργινή
Σαν την ημέρα που άφθαρτη στο φώς κυλά
Αλυσοδένοντας τον άνεμο στα βράχια

Σαν φαντασία απλόχερη σαν γέρμα
Ηλιοκοπώντας μπλε η αστρική ματιά σου
Η αλυσάχνη σου με σκέπασε με ψέμα.

Η ΑΝΟΙΞΗ ΑΛΑΛΑΖΟΝΤΑΣ

Η Άνοιξη αλαλάζοντας
Υφαίνει ανθούς
Μαργώνει βλέμματα
Κοπέλες γαλανές
Μας σεργιανά στον μισεμό
Στον πυρετό της νιότης

Η Άνοιξη αλαλάζοντας
Στα φωτεινά νερά
Χρυσώνει παραμύθια
Αηδόνια λεμονιές
Απλώνεται ως τον ουρανό
Τρυπώνει στους φεγγίτες.

ΜΕΤΑΣΤΑΣΗ

Στο πιο λευκότερο λευκό
Ριγά στο χώμα σπαρταρά
Κι αν έσβησε το σώμα

Το πνεύμα φρέσκο σαν λαλιά
Φλοίσβος με βότσαλο αγκαλιά
Φεγγοβολάει ακόμα.

Η ΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ ΜΕΓΑ ΣΩΜΑ

Η μέρα είναι μέγα σώμα
Όλοι τρυγούν τα νιάτα της
Ποθούν το ωραίο πρόσωπο

Το στόμα που έξοχο ανασαίνει
Σ' ένα τοπίο ανάρμοστο ερωτικό
Με τον άνεμο να καταδυναστεύει.

ΛΑΜΠΕΙ ΕΝΑ ΜΑΤΙ

Λάμπει ένα μάτι
Πικρό φεγγάρι
Που με στοχά

Ανταριασμένο
Μικρό καράβι
Μες στα νερά

Κλέβει το νου
Μαργώνει όνειρα
Κρυφές χαρές

Λάμπει φεγγάρι
Σπαρταριστό
Που με γρικά

Με αφήνει ωστόσο
Στη θλίψη μέσα
Και με ξεχνά.

ΣΤΕΡΝΟ ΤΑΞΙΔΙ

στην ιερή σκιά της Μητέρας
μου

Άνθη πρωτοφανέρωτα σαν μύρο
Σε τύλιξαν στα νέφη στα ουράνια
Πηγές κρυστάλλινες χιλιάδες γιασεμιά

Το ατίμητο της αστραπής ατλάζι
Τα φώτα τὰ αναλλοίωτα του αψήλου
Οι άχραντες αψίδες της γαλήνης

Αφέθηκες στο χέρι του Αοράτου
Στερνή φορά λογιάζοντας τον πόνο
Υπέρλαμπρη ψυχή, Εσύ, Μητέρα.

Η ΠΟΙΗΣΗ

Θέρος αλίμενο
Καμπάνα ευφρόσυνη
Γλάρος χρυσάρμενος
Πόνος λαμπρός
Ημέρα ανάδελφη
Γιαλός ασάλευτος
Φύτρα ακατάλυτη
Σφυγμός γοργός
Όνειρο αμάραντο
Φώς αθεράπευτο
Βλέμμα απροσμάχητο
Ανθός πικρός
Φωνή λιοντόκαρδη
Γενναίων σάλπισμα
Προγόνων ράπισμα
Μαύρος σταυρός..

ΠΟΘΟΣ

Πού να χωρέσει το άσωτο
Μάτι το αυγερινό
Μες στην αχλύ του πόθου μου
Ονειράτο ακριβό

Η κόρη που λουζότανε
Στα φώτα στα νερά
Τώρα μακραίνει ανέραστη
Μ' ανήλιαγα φτερά.

ΑΠΡΙΛΗΣ

Τα παιδιά οι φωνές
Τα κλαριά οι αυγές
Η άνοιξη ανεβάζει
Μουσικές απ' τη γη
Μυστήριο προγονικό
Ο έπαινος του ανέμου
Μια σιγανή φωτιά
Ανάβει επιθυμίες
Η λύπη γίνεται φτερό
Τα σώματα καθρέφτες
Κοπέλες χαμηλόθωρες
Καίνε σαν το λιοπύρι.

ΣΑΝ ΑΚΑΤΟΙΚΗΤΟ ΒΡΑΔΥ

Σαν ακατοίκητο βράδυ, έλα ψυχή
Να ημερέψεις σαν πρόβατο σαν κρίνο
Στης φαντασίας το άπιαστο μαγνάδι

Ατάραχη σαν τ' αλατιού την τρυφεράδα
Να καλοπιάσεις τον φρουρό του ανέμου
Να δεις τι σβέλτη η σκέψη προχωράει.

ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΑ

Μια φωνή
Γυρνά μαυλιστική
Σαν μελιδόνη την άνοιξη

Μα πάνω απ' όλα
Ένα γαλάζιο φώς
Τοπίο εξοντωτικό

Η λάμψη της νιότης
Να τρέχει ολόξανθη
Στην απροσμάχητη ερημιά.

Η ΝΥΧΤΑ ΠΕΦΤΕΙ

Στην ιερή σκιά του πατέρα μου

Της θάλασσας τ' αλαφιασμένο κύμα
Και τ' ουρανού μιας πυρκαγιάς πορφύρα
Λυώνουν της ζήσης το σχοινί, Πατέρα

Του θάνατου η θωριά το ξεθωριάζει
Λησμόνια της χαράς τώρα χειμάζει
Μέσα στις ψυχοζάλης τον αγέρα

Η νύχτα πέφτει θριαμβική πλημμύρα
Μες στου σπιτιού μας πλουμιστά τα φώτα
Σβήνουν αχνόφτερα σαν μοσχοπεταλούδες.

ΚΑΗΜΟΣ

Πού να χωρέσει το άσωτο
Μάτι το αυγερινό
Μες στην αχλύ του πόθου μου
Ονειράτο ακριβό
Η κόρη που λουζότανε
Στα φώτα στα νερά
Τώρα μακραίνει ανέραστη
Μ' ανήλιαγα φτερά.-

Η ΚΑΜΠΑΝΑ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ

Θε να σημάνει η καμπάνα της Ποίησης
Σαν αστραπή σαν βλοσυρός αγέρας
Τη μέρα που το αθεράπευτο φώς
Αγκομαχά να δρασκελίζει τείχη

Θε ν' ακουστεί η καμπάνα της Ποίησης
Σαν καλημέρισμα ή ευφρόσυνη Λαμπρή
Στα τρίσβαθα έγκατα της προσμονής
Βάρδοι θα την χτυπάνε τραγουδώντας.

ΚΟΙΤΑ ΤΟ ΦΩΣ

Κοίτα το φώς λυτρωτικό
Στέλνει μαρμαρυγές στη μέρα
Στο σπίτι με τα πολλά παράθυρα

Ο άνεμος σιωπά αλυσοδένεται
Ιστιοφόρος μέσα σε θροΐσματα
Λιμπίζεται την ευτυχία ασώματη.

ΤΟ ΠΕΤΑΓΜΑ ΣΤΑ ΥΨΗ

Το πέταγμα στα ύψη αργεί
Φυσούν ενάντιοι άνεμοι
Πουλιά αρπακτικά
Σαν μαύρα βέλη

Ωστόσο η ψυχή ορέγεται
Αυγές ατέρμονες
Σκιρτήματα στα σπλάχνα
Πανάρρητες χαρές

Το πέταγμα στα ύψη αργεί
Ο άνεμος που ελευθερώνει
Το δροσερό αχνοφίλημα
Στην πιο ανάλαφρη στιγμή.-

ΑΡΝΗΣΗ

Το καλοκαίρι
Χρυσό αγέρι πηχτή σιωπή
Θάνατε, φύγε
Εδώ είναι ώρα για μουσική.

Του φθινοπώρου
Ξανθειά σειρήνα στόμ' αλμυρό
Θάνατε άωρε
Πάρε τα μάτια σου για μισεμό.

Μες στον χειμώνα
Μαγνάδι του ήλιου φεγγοβολή
Θάνατε χάρτινε
Φτιάξε το αλώνι σου σε άλλη γή.

Με το ανοιξιάτικο
Φθαρτό μετάξι πράσινη ορμή
Θάνατε, σύρε
Ο αχός του απείρου σε καρτερεί.-

ΕΝΑΣΤΡΑ ΧΕΙΛΗ

Είμαι στη ράχη του ανέμου
Πλοίο ανάλαφρο που σέρνουν γλάροι
Μόνο η λάμψη των ματιών σου υπάρχει

Τα έναστρα χείλη τα ευδαιμονικά
Που τα φρουρούν μύριοι αγγέλοι
Ο έρωτας που με ματώνει σα ρόδι.

ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΜΕΡΕΣ

Έρχονται μέρες δειλινές
Αειπάρθενα βλέμματα
Χιόνι τρυφερό
Σαν παιδικό ασπράδι

Έρχονται μέρες γοερές
Με αφρίζουσα κόμη
Να σκίσουν τις καρδιές
Να θρέψουνε τα σκότη.

Σ' ΕΝΑ ΚΟΣΜΟ ΑΛΛΟ

Σ' ένα κόσμο άλλο
Δίχως καημό γινάτι
Που τ' όνειρο δεν γονατίζει
Η νύχτα θρυμματίζεται
Ήλιος χορταίνει τα βουνά

Κι άλλη φωνή μην είναι
Απ' του ζεστού καλοκαιριού
Την αρμυρή γαλήνη
Την τρυφεράδα του γιαλού
Να θρέφει την ψυχή μας.

Η ΜΕΡΑ ΕΥΦΡΑΙΝΕΤΑΙ

Με των ανθών τα γέλια
Γλιστρούν τα νέφη
Η μέρα ευφραίνεται
Τραγούδι ο κάμπος

Με των πουλιών τα χείλη
Σκιρτά το θέρος
Τα μαύρα κυπαρίσσια
Ο τεφρός ορίζοντας

Ξυπνά θάλασσα λάδι
Οι ψυχές θάλλουν.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΓΕΡΑΣ

Δεν είναι αγέρας η ψυχή μας
Ένα αραχνιασμένο σύννεφο
Ή ένα πουλί που λαβώθηκε

Είναι αναπάντεχη θάλασσα
Σαν πενταπράσινο πετράδι
Γρανίτης στον πυθμένα της θλίψης

Σημαία βουτηγμένη σε ουρανό
Που ο ήλιος τρυπάει σα σφαίρα.

ΟΛΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

Αυτοί νεκροί
Στ' ασημοσύννεφα
Ποθούν τη θάλασσα
Που μες στο θέρος
Τους εγκατέλειψε

Εμείς νεκροί
Σε κρύους ίσκιους

Θα ακούμε μάταια
Την άνοιξη
Να μας φωνάζει

Όλοι νεκροί
Θα ξεμακραίνουμε
Χαμένα πλοία
Στων γυναικών
Τα μάτια τά πεντάμαυρα

Όμως κάποτε
Ερωτεύτήκαμε
Ήμασταν πουλιά..

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟ

Το ψωμί στο τραπέζι
Τη λιαχτίδα στο τζάμι
Τον καπνό στη σκεπή
Τη φωνή της μητέρας
Την γαρδένια' ανθισμένη
Τα κρατώ στην ψυχή

Στο λιγνό το κλαράκι
Τον σπουργίτη να παίζει
Στου βοριά την πνοή
Όμως πάει φτερουγίζει
Της χαράς πεταλούδα
Δεν με παίρνει μαζί..

Η ΜΕΡΑ ΘΑ ΦΟΡΑ ΓΑΡΔΕΝΙΕΣ

Η μέρα θα φορά γαρδένιες
Στο λαιμό στα χέρια
Θα την φιλά ο άνεμος
Μ' ένα βελούδινο άγγιγμα
Όταν γυρίσουν οι αγαπημένοι

Η μέρα θάύμα σεμνό
Στην αγκαλιά της γης
Θα πορεύεται σε πλοίο λευκό
Σαν μοσχοβολημένος αστερίας
Όταν γυρίσουν οι αγαπημένοι.

ΤΙΣ ΠΑΛΙΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Τις παλιές αγάπες
Τα παλιά τραγούδια
Θέρισε ο καιρός

Ακριβές οι μνήμες
Ασημένια λόγια
Άνθη που εμαράναν

Χύθηκαν σαν κύμα
Λυγερές κοπέλες
Φαντασίας γέρμα

Τις παλιές αγάπες
Κλέψαν κάποια μάτια
Λαίμαργα κι εκείνα.

ΔΕΝ ΣΑΛΕΥΕΙ ΦΤΕΡΟ

Δεν σαλεύει φτερό πουλιού
Μες στο ασήμι του νερού

Σάρκινο φώς λευκό πανί
Σαν τον ανθό μας καρτερεί

Δεν παιχνιδίζει νια καμιά
Στου έρωτα τη σιγαλιά

Πλατύ γαλάζιο όπως αλλού
Δεν είν' το μάτι τ' ουρανού

Του ονείρου πέρασε από' δώ
Αχνή η σκιά με τον χορό.

ΕΓΚΩΜΙΟ

Οι στίχοι γύρω σου μελισσολοΐ
Λάμπουνε πορφυροί σαν πόθοι
Γυμνές σειρήνες που μου γνέφουν
Ασήμια στα ζεστά μαλλιά σου..

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΑΝΩΦΕΛΟ

Το τραγούδι ανώφελο
Θυμίαμα ή μόσχος λεμονιάς
Παρασύρει τον πόθο
Τη δόξα τον καπνό
Φυλλορροεί απ' τ' αυτιά μας
Σαν ακατάλυτη μοίρα

Το τραγούδι ανώφελο
Το καταπίνει η θάλασσα
Πριν να πατήσσει στα δέντρα
Για ν' αρπαχτεί στον ουρανό.—

ΣΑΝ ΤΟΝ ΥΠΝΟ

Σαν τον ύπνο κι θάνατος
Άς έρθει βελουδένι' αχτίδα
Στης όστριας τὰ' ανεμοδίχτυ

Όπως το θρόισμα του πεύκου
Πάνω στο μάγουλο του σύννεφου
Τραγούδι μητρικό που αποκοιμίζει..

ΑΝΑΠΑΜΟΣ

Στην ιερή μνήμη της μητέρας μου

Το πρόσωπό σου ανάβρα φως
Στο χώμα σαν αποκοιμήθης
Σ' ονείρου το ταξίδεμα λαμπρό

Θάμπος γλυκό αυγουσιτιάτικο
Σού φέρνει αγέρα αναπαμό
Σού ψάλλει με τη λύρα και μ' ανθό..

ΡΕΜΒΗ

Ρέμβη της καλοθάλασσας
Όλα τρελός βοριάς
Ύπνος σα θάνατος γλυκός
Λεμόνια μοσχομέδουλα
Αλώνουν την ψυχή μας..

ΕΝΑ ΜΑΥΡΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

Ένα μαύρο σύννεφο
Δεν λαλεί σαν πετεινός
Μα κατεβαίνει
Ομίχλη προφητική
Κατατροπώνοντας
Τη χαρά
Κι ούτε προλάβουμε
Λίγη να κρύψουμε
Στο άθραυστο κρύσταλλο
Της μνήμης μας..

EIKONA

Στον αγέρα φωνές
Κελαηδίσματα
Η μητέρα σεμνή
Λάμπει στο παράθυρο
Και η νιότη γελά
Αφρισμένη κρήνη
Δε νογά να στερέψει
Σαν τον αμάραντο
Στοχάζεται..

ΟΝΕΙΡΟ

Νησόβγαλτη αλαργινή πλανεύτρα
Τάχα η καρδιά σου δεν ποθεί
Ολόδροσα του έρωτ' ακρογιάλια
Ροδόφυλλα να παίζεις στον αφρό
Γαρδένιες να ραντίζουν τα μαλλιά σου..

ΟΜΟΡΦΙΑ

Σα να μιλώ στη θάλασσα
Του λυπημένου σου ονείρου
Πάνω σε πλάνο αγέρι
Υάκινθους και μπλε νερά
Ρέει το φως στην κόμη σου
Όπου ορθρίζει ένα πουλί
Υψώνουν βλέμμα οι χάριτες
Λιώνουν στην τόσην ομορφιά
Αμείλικτες οι λέξεις..

Ω! ΤΙ ΑΙΣΘΑΝΤΙΚΟ..

Ω!! Τι αισθαντικό
Απομεσήμερο
Όταν ανυποψίαστη
Πολλαπλασιάζεις το φως
Στην κάψα του καλοκαιριού
Στ' αλαφροζύγισμα των γλάρων
Στο μαϊστράλι τα' αργυρό
Της μέθης που σε ραίνει..

MANA

Μάνα χρυσόφυλλο του φθινοπώρου
Σού γνέφουν θάλασσες βουνά
Αηδόνια που σου τραγουδούν στ' αυτί

Έαρ γλυκό που αναθαρρεί
Της πεθυμιάς μας τ' άπατο ποτήρι
Στο φέγγος της λαμπρής σου αθανασίας..

ΣΕ ΝΕΑΡΗ ΠΟΙΗΤΡΙΑ

Ανέμελη σαν τὰ' ουρανού τ' ασπράδι
Θα προχωράς ολόϊδια μέρα
Ηλιοβολή κι αφρός το πάτημά σου

Ιππεύοντας μια ποίηση λάδι
Αρμένισσα παραμυθιών και δράκων
Ύπνου τ' αγγελικού της ερημιάς σου..

ΜΟΥΧΡΩΜΑ

Κλαίει η καρδιά σαν αχναστέρι
Μες στον βυθό της γκρίζας μέρας
Κρύσταλλα φύλλα 'πά στο μνήμα

Κλαίει σαν ήλιου καταιγίδα
Μαβί κι ασάλευτο το δείλι
Του ονείρου εχάθη το καράβι..

ΑΚΟΙΜΗΤΟΣ ΨΑΛΤΗΣ

Μνήμη πρωτοψάλτη κορυφαίου

Ασίγαστη ψυχή του αιθέρα
Ίσο του ακοίμητου ψαλμού σου
Γλυκό ηχεί στα ουράνια πέρα

Πάρε το φως που ανθεί περίσσο
Κι απ' το θρονί σου εκεί στον ήλιο
Στείλε μας πασχαλιά και μύρτο..

ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Της ψυχής παλμός
Άσβηστο λυχνάρι
Στ' ακρογιάλι

Της φωνής ορμή
Άκοπο σπαθάρι
Στο θηκάρι

Της σιωπής ρυθμός
Φως μες στο τσαρδί
Του αλωνάρι

Της αυγής πνοή
Σ' έρημο νησί
Λυγερό κλωνάρι

Έρωτα βουή
Και ονείρου αφή
Γλάρος θα τα πάρει..

ΣΕΙΡΗΝΑ

Έλα στο ανέλπιστο χρυσό ακρογιάλι
Σειρήνα με τον σηκωμό της μέρας
Ηλιοβολή να δεις στο λάβρο στέρνο

Αντάμα στα θαλασσινά σου μάτια
Πάρε σ' απανεμιά σε τρικυμία
Τα ρίγη και στο κύμα ξάπλωσέ τα..

ΔΩΡΑ

Τούτος ο αγέρας μας έφερε δώρα
Πόθους μικρούς λησμονημένους
Φτεροκοπήματα νέων χελιδονιών

Μας φίλησε γοργά στα μάτια
Εμείς δεν ξέραμε για χωρισμούς
Την ψυχή μας χάϊδευε αχνή χαρά..

ΕΠ' ΩΜΟΥ

Επ' ώμου
Τη φλόγα του ήλιου
Της άνοιξης πρωτάνθια
Η νύχτα να κλειστεί
Στο καύκαλό της

Επ' ώμου
Το σύννεφο που γνέφει
Τον ποταμό που τρέχει
Πάνω στα χρυσά δέντρα

Επ' ώμου τσαπράζια
Επ' ώμου σημαίες
Επ' ώμου καρδιές

Γενναίοι....αέρααα!
Κι ολόρθοι εμπρός...

ΧΙΛΙΑΡΜΕΝΟ ΚΗΤΟΣ

Η μοίρα
Χιλιάρμενο κήτος
Μας ξεβράζει
Στην πικρή θάλασσα
Εξάπτει τον πόθο
Στα σπλάχνα μας
Κι άνεμος κοιμάται
Όταν εκείνη ουρλιάζει
Και με σπάθα γοργή
Πλησιάζει..

ΕΚΛΑΜΨΗ

Μένει το φως αλαργινό
Από το καλοκαίρι
Ρέει στην κόμη σου χρυσό
Ιστιοφόρο αστέρι

Είναι κρυμμένη μια χαρά
Του ανέμου χελιδόνι
Της θλίψης άγιος ασπασμός
Άνοιξη μες στο χιόνι..

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΟΜΙΛΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΟΥΣΑΝ ΕΥΤΕΡΠΗΝ

Όπως θα το έβλεπε και ο Κάλβος...

Την ειμαρμένην θωρώ
Στού πελάου τα μήκη
Τινάζουσα το βέλος
Με ομάτιον κρύον
Ωσάν λείαινα.

Στού περάτου το κύμα
Αναβαίνω και πάλι
Ιλαρός καβαλάρης
Μα σε βράχους κτυπάω
Σκληρούς τα γκέμια.

Παράταιρα τον ήλιον
Μες στις ερμιές νογάω
Μέλαναν ως αφρίζει
Άδοξος βασιλέας
Χωρίς τους δούλους.

Δεν έστερξεν η ευχή
Απ' της γλαυκός το ρήμα
Αστραποβόλον κέρας
Κομίζεις, ω, Λάχεσις,
Χειμέριον ύπνον.

Λυμένην σου εσκόρπισεν
Την κόμην ο ζέφυρος
Επί ψυχρών ορέων
Τώρα αι πυκναί στάκτες
Μόνον πλέουσι.

Τα ύδατα ετάραξεν
Ο Ποσειδών, και άλλην
Θωρίαν έλαβες αίφνης..
Το στόμα σου έφριξεν
Αβυσσαλέον.

Όταν μου εμοίραναν
Τον πικρότατον βίον
Ώ, Μούσα, μου εστάθης
Στων βασάνων τη γή
Μόνη συλλήπτρια..

ΕΡΩΤΙΚΟ

Κάτω απ' τον πεύκο
Αρώματα πόθοι
Ανασηκώνονται σαν πέτρες
Εισβάλλουν στην ψυχή
Αλαβάστρινο χάδι
Πώς βρέθηκαν κορυδαλλοί
Στο στήθος σου
Πώς άλωσαν ήλιοι
Τα μαλλιά σου
Κι αυτό το ρόδι σου
Πώς έβαλε φωτιά
Στην τριανταφυλλένια μου νύχτα..

ΟΥΡΑΝΟΙ

Τρέχουν οι άνθρωποι ξένοι
Γλιστρούν όπως τα νέφη
Οι μνήμες οι ακατάλυτες

Μόνον οι ουρανοί προσμένουν
Τον ελεήμονα καιρό
Ν' ανοίξει όλα του τα μάτια..

ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΕΓΑΣ

Τ' όνειρο ήταν θάνατος
Δίχτυ στενό της μοίρας
Βουητό πλημμύρας

Μας χάλασε στην άπονη
Του κόσμου ανατριχίλα
Μ' αφιόνι και μ' αλμύρα

Θάνατος μέγας τ' όνειρο
Στη φέξη και στη δύση
Πλάνη της μοίρας της τρελής
Κρουνός πλημμύρας..

Βιογραφικό

Ο Αντώνης Περδικούλης γεννήθηκε στην Αγιά της Λάρισας τον Απρίλη του 1964. Πρωτοεμφανίστηκε στα Νεοελληνικά Γράμματα τον Φεβρουάριο του 1980, με πρωτόλεια ποιήματα που δημοσιεύτηκαν στα Αγιώτικα Νέα του ΜΠΣ Αγιάς «Μιλτιάδης Δάλλας»--τότε σε έντυπη μορφή—και στο Θεσσαλικό Ημερολόγιο του Κ. Σπανού, που τότε δημοσίευε και Λογοτεχνία.

Η πρώτη του ποιητική συλλογή Δέκα Φιλήματα για Συναυλία εκδόθηκε το 1981, μαθητής Λυκείου ακόμα.. Ακολούθησαν οι συλλογές με Ποίηση:

- 1982, Αλίσαχνη
- 1984, Γράμμα στον Άνθρωπο από Σταφύλι
- 1987, Ο Ξανθός Αύγουστος και η Ηλέκτρα
- 1989, Απόψε ο Αίολος κοιμήθηκε νωρίς
- 2003, Ο Αναχωρητής και
- 2006, Αόρατος Ήλιος

Η παρούσα συλλογή ποιημάτων του (Θλίψης Τρόπαια) αποτελεί καρπό βιωμάτων και παθών, φιλτραρισμένη μέσα από το χωνευτήριο ακατάλυτης μνήμης και αιμορροούσας νοσταλγίας. Υπαρξιακές ανησυχίες και μεταφυσικοί στοχασμοί, ανερμήνευτα και τα δυό και ασύλληπτα μέσα στον χωροχρόνο που μας περιβάλλει και στα άγχη που μας κατατρέχουν.

Ο ποιητής αναφέρει χαρακτηριστικά: «Στο κεφάλι μου συνεχώς τριγυρνά ο λαμπρός στίχος του Διδάσκालου και Φίλου Τάκη Βαρβιτσιώτη: «..σε λίγο θα' μαστε ερωτευμένοι, σε λίγο θα' ναι καλοκαίρι, σε λίγο θα' μαστε νεκροί..» Η ζωή που περνά και ο προορισμός του ανθρώπου, παραμένουν τα πιο ασύλληπτα ερωτήματα..»

Έχει συνεργαστεί κατά καιρούς με πολλά έντυπα Λόγου και Τέχνης όπως: Θεσσαλική Εστία, Θεσσαλικό Ημερολόγιο, Αγιώτικα Νέα, Πνευματική Λάρισα, Γραφή, Φιλολογική Πρωτοχρονιά, Θρακικά Χρονικά, Η Παρέμβαση της Κοζάνης, Πνευματική Ζωή και τις εφημερίδες της Λάρισας Ημερήσιο Κήρυκα και Ελευθερία.. Εκτός από Ποίηση έχει γράψει Δοκίμια λογοτεχνικά- αισθητικά για τους Κ. Καρυωτάκη, Γ. Σεφέρη, Ν. Ποταμίτη. Έγραψε 10

δοκίμια και κριτικά κείμενα για την ποιητική όπερα του Τάκη Βαρβιτσιώτη, 14 Ύμνους-Τροπάρια Αγίων για βυζαντινή μουσική , καθώς και πλήθος άρθρων περί Ποίησης και Γλώσσας.

Εν πλώ βρίσκεται το πεζογράφημά του «Μονόλογοι Αυτοεξορίας» και η νέα --δέκατη--ποιητική του συλλογή «Εξάκτινα και Λύρες»

Επίσης έχει μεταφράσει από την ρουμανική γλώσσα 14

Ρουμάνους Λυρικούς Ποιητές..

Τέλος συνέγραψε την Συνοπτική Ιστορία της Σύγχρονης

Ρουμανικής Λογοτεχνίας, που δημοσιεύτηκε ολόκληρη στο

περιοδικό Πνευματική Ζωή του Μ. Σταφυλά, έτος 2006, τεύχος

168..